

Texter ur den röda anteckningsboken (I)

Tröjan

Man lyfter den gamla tröjan ur garderoben med en känsla av *hej är du här dig hade jag alldeles glömt bort* och den känns ju så bekant, som en vän man inte ringt på ett tag men som ändå ligger tryggt där i telefonboken. Men tröjan är torr och stel efter att ha vilat hela vintern och när man drar den över huvudet sveper en känsla av undertryckt bitterhet över en, som om tröjan vill säga *jaså, det passar sig nu minsann, nu när du inte har något annat att ta på dig, då duger jag*. Det är så lätt att glömma, eller att låtsas glömma vilket man måste göra nu för att rättfärdiga den upptagna kontakten och kunna se sig själv i ögonen i hallspegeln som man inte heller ringt på ett halvår och som förmodligen är lika bitter som man själv över att *vi borde ta en öl* bara är ett annat sätt att säga *nej det här håller inte, du är inte tillräckligt intressant men konventionerna säger ändå att* och den sitter åt tätare än man minns den och den är noppig och sliten och den gröna färgen är alldeles urblekt och när man lägger sig i sin ensamma säng och väntar på att få dö undrar man vem som egentligen bär vem.

Irish coffin

Det sägs att Stoker var tokig, men vi är många som vet hur det verkligen ligger till.

I ett gammalt förfallet skjul vid en bondgård utanför Cork på Irland står, bland en massa annan bråte, en övertäckt helfigursspegel. Skulle man få för sig att lyfta på den malättna filten som hänger över den skulle man knappt kunna se sin egen reflektion eftersom spegeln är så dammig. Om man drog med fingret över dess yta skulle man märka att dammlagret nästan är lika tjockt som den djupröda filt som hängt över spegeln, och som man nu slängt åt sidan i ett hörn. Den metallgrå ytan skulle sakta framträda ur djupet av årtionden, och vore man riktigt ihärdig skulle man förr eller senare stå där och stirra in i en något förvriden bild av sig själv; svettig och dammig. Man skulle bli stående där en lång stund och betrakta sig själv i spegeln medan man pustade ut, och man skulle säkert titta extra noga efter rynkor och gråa hår. Ja, man blir ju inte direkt yngre. Men så skulle man inse att man just lagt ner en hel eftermiddag på en gammal dammig spegel, som på sin höjd kan vara värd ett par hundra på auktion. Med avsmak skulle man vända om, storma ut ur skjulet, mot bättre sysselsättning, som att påta i trädgården till exempel. Men bakom en skulle ens spegelbild dröja kvar bara ett par sekunder; och om någon tittade noga efter skulle denne se att ens ögon var djupa och och hade ungefär samma färg som bärnsten.

Blåa körsbär

Vi fann oss inte.

Ibland fanns du. Ibland fanns du inte. Ibland fanns du bara i mitt huvud.

Jag kunde ha stannat tiden, men det räckte med att veta att jag kunde.

Du stod aldrig stilla på samma plats, eller så var det platsen som blev nervös under dig och ville komma loss, ville fly.

Tog du på mig? Grävde du bakom min hud?

Ja, hjärtat är en sten, men stenen är fylld av blod.

En natt, när du sov, lutade jag mig över dig, satte örat mot din panna och lyssnade. Ett svagt svagt brusande letade sig upp och ut; som regn som rör sig bort.

Alla skuggor vikte respektfullt av för oss, delade sig och släppte vägen fri.

Texten blev skriven, upplevdes, brukades.

Alla tuggor bar fram den omöjliga smaken, den där det söta syrliga tog lika stor plats som det sträva dova.

En natt, när jag sov, lutade du dig över mig, satte örat mot min panna och lyssnade. Ett svagt sjungande, eller kanske nynnande, letade sig upp och ut; som regn som trivs i sina moln.

Som regn som äntligen trivs i sina moln.

Du var en glänta täckt av starka trädgrenar med vattenstinna och tjocka klarskimrande blad. Vägen dit var grusklädd, men när man la stenarna i handflatan visade de sig i själva verket vara små små hjärtan som andades och försiktigt pickade mot huden.

Du var ett träd. På det trädet växte blåa körsbär. Jag fick äta så många jag ville.

Copyright © Alexander Nyström 2016